

Ой радуйся, земле, Син Божий народився!

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 103-104 (14412-14413), 26 ГРУДНЯ 2025 р. Роздрібна ціна 10 грн. 00 коп.

Як добре, що є «Крила»!

У БІЛІЙ ЦЕРКВІ СТВОРЮЮТЬ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ МОЛОДІ З ІНВАЛІДНІСТЮ

У Білій Церкві з 2024 року працює швацький клуб «Крила» – інклюзивний соціальний проєкт для підлітків і молоді з інвалідністю та без неї. Клуб, що діє на Кліничній, 4/2, став простором навчання, спілкування та підтримки для молодих людей і їхніх родин.

Ініціювали створення клубу батьки дітей з інвалідністю, члени громадської організації «Ми – особливі» за підтримки депутата Білоцерківської міської ради Оксани Сахарової. Проєкт виник як відповідь на проблему працевлаштування молоді з ментальною інвалідністю після закінчення школи, адже більшість робочих місць не адаптовані до їхніх потреб.

Основним напрямом діяльності обрали швейну справу – професію, що передбачає різні етапи роботи: крій, шиття, прасування, пакування. Це дозволяє залучати учасників відповідно до їхніх можливостей. До процесу активно долучаються й мами, які часто мають базові навички ручної роботи.

Нині клуб «Крила» об'єднує близько 50 учасників віком від 14 років – підлітків і молоді з інвалідністю та без неї та їхніх батьків. Клуб працює за принципами інклюзії, створюючи комфортні умови для всіх. Мама не тільки допомагають дітям, а й реалізують власні творчі ідеї – деякі з них уже створюють і продають одяг власного виробництва.

Протягом 2025 року в клубі проводилися відкриті майстер-класи з пошиття шоперів, серветок, фартухів, виготовлення ляльок-мотанок, а також створення янголів-охоронців для захисників України. Окрім цього, учасники долучалися до практичних проєктів, зокрема пошиття наплічників, екторб, шоперів і 30 комплектів спортивної форми для дітей проєкту «Спорт для дітей з аутизмом і синдромом Дауна».

Окремим напрямом став проєкт «Шити-творити», реалізований за підтримки управління молоді та спорту Білоцерківської міської ради. В його межах учасники створювали парні комплекти одягу у форматі family look – для мам і дітей.

Важливою складовою навчання стали екскурсії на швейне виробництво й до Білоцерківського фахового коледжу сервісу та дизайну, де молодь ознайомилася з професійним обладнанням і можливостями подальшого навчання.

Проєкт «Крила» вже отримав визнання на всеукраїнському рівні: клуб став переможцем конкурсу «Кращі інклюзивні практики України – 2025» та був нагороджений дипломом I ступеня. У грудні 2025 року нагородження відбулося в Одесі. За час роботи учасники відшили 35 комплектів одягу, провели понад 10 майстер-класів і активно діляться результатами своєї діяльності у соціальних мережах.

Реалізація проєкту стала можливою завдяки підтримці місцевої влади, благодійного фонду Unity Foundation, управління молоді та спорту Білоцерківської міської ради, партнерів і громади міста.

Швацький клуб «Крила» допомагає зменшити соціальну ізоляцію молоді з інвалідністю, надає практичні професійні навички та сприяє формуванню інклюзивної культури в громаді. У планах команди – розширення діяльності та створення соціального підприємства, де молодь з інвалідністю зможе офіційно працювати.

ГО «Ми – особливі»

ДОРОГІ ЖИТЕЛІ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ ГРОМАДИ!

Ці Різдво і Новий рік ми знову зустрічаємо не в тиші – але з вірою. Не так, як хотілося б, – але так, як уміємо: з любов'ю до ближнього.

Сьогодні кожен із нас – людина, яка тримається. Яка допомагає, працює, волонтерить. Лікує, навчає, захищає – і не втрачає людяності.

Нехай у ці святкові дні здійсняться наші найзаповітніші мрії.

Нехай принесуть у кожен дім спокій у серці і тишу впевненість у тому, що кожен новий день буде кращим за попередній.

Нехай наші міста й села зустрічають Захисників і Захисниць як Переможців – живих, здорових, найрідніших.

Нехай обійми будуть довгими, а сльози – лише від щастя.

Добрі мрії обов'язково здійсняться.

Добро переможе.

А Україна – вистойть.

З Різдвом Христовим та Новим роком!

ВОЛОДИМИР ВОВКОТРУБ,
секретар Білоцерківської міської ради

Дякуєм, друже, за подвиг!

Скільки болю родинам, серцям друзів, колу вірних побратимів завдають смерті наших воїнів... Ми оплакуємо їх, намагаючись підтримувати одне одного. Єдине, що не дозволяє опускати руки на цьому полі втрат, – це обов'язок пам'ятати подвиг кожного полеглого, адже пішли у вічність вони за те, щоб Україна була.

Минулого тижня до небесного лицарства додалося ще одне гідне ім'я нашого земляка: 15 грудня під час виконання бойового завдання в районі Краматорська Донецької області загинув сержант **Радіслав Олександрович БОГДАН**, 44-річний військовослужбовець військової частини А 4804.

Схиляємо голови в скорботі та пошані. Висловлюємо щирі співчуття рідним полеглого героя.

«Поки тут святкують – їх там катують»

Під таким болісним гаслом у Білій Церкві в час передсвяткової метушні відбулася мирна акція «Не мовчи! Полон вбиває».

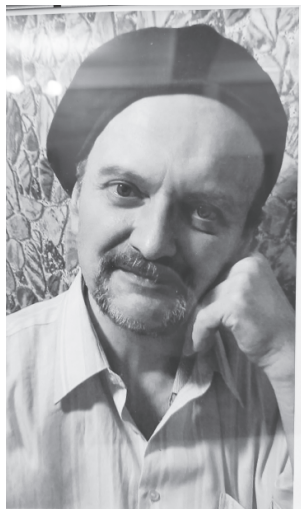
Вона стала гучним нагадуванням суспільству про українських захисників і захисниць, які перебувають у російському полоні, та про тих, хто зник безвісти.

Поки місто готується до свят, родини полонених та зниклих безвісти, а також небайдужі громадяни вийшли, щоб наші Герої не зникли з пам'яті, щоб про них говорили й боролися за їхнє повернення.

Ця акція – крик болю і водночас заклик не мовчати, не звикати і не відвертатися, адже полон вбиває.

«Там, де я, – тиша»

❖ Коли краєзнавчий музей запросив на відкриття виставки картин Тіта Макашева (також відомого в мистецьких колах як Дмитро Макашев, Макашов, Епікур), відразу пригадалася аналогічна подія червня 2023 року, що відбулася в бібліотеці № 5. І не дивно, зустріч із цим художником-філософом було неможливо забути. Він вражав не тільки оригінальністю бачення світу (художники тому й відрізняються від звичайних смертних, що по-своєму бачать буття), а й життєвою філософською концепцією, в якій усе «крутилося» навколо дерев. Та його виставка так і називалася: «Духовне послання крони». І автор дуже логічно й натхненно пояснював гурту зацікавлених, що до чого. Зараз важко пригадати деталі, а тоді ми були переконані, що ця оригінальна версія існування заслуговує на окрему розмову і що ми, як доросло до того, щоб подужати поспілкуватися з художником-філософом саме на цю тему, колись обов'язково вам про це розповімо.

❖ І ось – запрошення на нову виставку. Й ми знову були вражені: автор не прийшов. У червні 2024 року серце Тіта Макашева зупинилося. Тепер мені здається, що таку версію Життя, такий поворот «сюжету» оцінив би й сам художник: не тільки незнайомці, а й друзі, приятелі, які ще вчора бачили його і розмовляли з ним, назавтра не могли повірити у цю несправжню, нереальну смерть... А при вході до музейної зали, де з текстури нештукатурених стін тихо й водночас промовисто дивляться на нас думки й фантазії Макашева, стоїть його відкритий етюдник – із фарбами, пастелями, пензлями, палітрою. На ньому щось важливе нашкрібане крейдою. А на лівому верхньому кутку висить славнозвісний авторів берет. Начебто зняв його і на хвилинку вийшов. Може, щоб комусь розповісти про своє нове відкриття в цьому давньому світі...

❖ Приголомшлива новина про причину відсутності автора примусила так само по-новому дивитися на його твори. По-над те, відкрив музей виставку 18 грудня, саме в день народження Тіта Макашева. І назвали її «Там, де я, – тиша»...

❖ В нього цікава біографія. Народжений в сім'ї одеських художників, своє життя і творчість Тіт нерозривно пов'язав ще й з Києвом та Білою Церквою. Саме в нашому місті, у Замковім провулку, жили його бабуся і дідусь. Саме з тих часів

походила дружба Тіта (Діми, як називала його бабуся) й нині відомих наших науковців, а у 80-х – молодих, захоплених цікавими ідеями та мріями людей – Євгена Чернецького й Олександра Ярмоли.

❖ Пан Євген розповідав про Тіта як про незвичайну людину. Про його серйозну зацікавленість філософією. Деревами як дуже важливими об'єктами в житті людини (на багатьох картинах вони виразно акцентовані). До слова, вікно його кімнати-майстерні в бабусинім домі виходило до річки. І виднілося через нього гілля дерев, а трохи далі – плесо Росі. Останніми роками Тіт дещо відійшов від цієї концепції, зосередившись на Божественному в житті людини.

❖ Коли розпочалася велика війна і окупанти розбомбили його київську майстерню, художник, забравши звідти все, що зміг, приїхав до Білої Церкви. Оскільки бабусин будинок на той час уже був проданий, Тіта прихистив відомий місцевий живописець Сергій Студзінський.

❖ Тіт Макашев, здавалось, не змінювався з часом. Завжди – в класичному береті і з добрим відкритим обличчям. Як гарно його описав Чернецький: досить високий, трошки сутулий, він ходив, неначе журавель, який постійно в щось пильно вдивляється.

❖ Вже в кінці 80-х він майстерно володів філософською термінологією. Власне, білоцерківські друзі так його і сприймали – спочатку як філософа, а вже потім як художника. До речі, нещодавно ще один друг Дмитра видав книжку вибраних есеїв, філософських роздумів Макашева «Бог тут».

❖ Олександр Ярмола говорив про Тіта як про цілковито позитивну людину, яка аж світилася добротою, – досить нетипову для нашого загалу. Людину, котра могла здаватися не від світу цього, стільки таємниць завжди його приваблювало й оточувало. Однак пан Олександр переконаний, що справжній художник не може не бути філософом. І це дуже добре проглядається в картинах Макашева.

❖ Світогляд і чуття себе сприяли його участі в місцевому філософському товаристві, співпраці з Інститутом філософії НАНУ – він був рівним серед рівних у науковій академічній спільноті України. І, звичайно, творив, виставлявся, мав учнів – і маленьких, і дорослих. Були також в його житті й кіно, й театр...

❖ Це тільки штрихи до образу цікавої, неординарної, талановитої людини. Можливо, ви довідаєтеся про художника більше, відкриєте щось своє в його роботах, коли відвідаєте виставку. Картини, передані рідними митця до білоцерківського музею, безумовно, знайшли тут вдячну і щасливу гавань. І саме ту тишу, з якої творяться глибокі сенси не даремно прожитого, хоч і несправедливо короткого життя Тіта Макашева.

Валентина ХРАБУСТ

Прояв щирої людяності

Рятувальники щодня працюють у складних та небезпечних умовах, ліквідовуючи наслідки ворожих обстрілів, допомагаючи людям та захищаючи громаду. Підтримка, яку ми отримуємо від небайдужих земляків, має величезне значення.

Висловлюємо щиру вдячність Благодійній організації «**Благодійний фонд «Добровольчий пошуково-рятувальний загін»**» за теплоту й турботу, яку ви

подарували нашим рятувальникам під час ліквідації наслідків ворожих обстрілів.

Вода, чай та смаколики – це не просто частування, а прояв щирої підтримки, людяності та поваги до нашої служби.

Спасибі вам за допомогу й небайдужість. Разом ми сильніші!

Білоцерківське РУ ЦЗ та ПД ГУ ДСНС України в Київській області

Білоцерківська міська лікарня № 1 на Ярослава Мудрого, 49, – найстаріша в місті. Її відкриття та освячення відбулося 122 роки тому, 21 грудня 1903-го! На будівництво цієї споруди більшу частку коштів пожертвував місцевий заможний лісопромисловець Н.М. Б'ялик. За цей час тут отримали необхідну медичну допомогу висококваліфікованих лікарів сотні тисяч мешканців Білої Церкви та прилеглих територій і області.

Дбати про здоров'я кожного білоцерківця – означає дбати про здоров'я нації

І нині значущість лікарні № 1 важко переоцінити. Тут працюють грамотні та досвідчені фахівці, які своєю відданою працею зробили цей лікувальний заклад відомим не тільки на Київщині, а й в Україні.

...В моїй пам'яті закарбувалися прізвиська медиків (імена багатьох вже стерлися), які працювали в нашому місті в післявоєнні роки. Лікар Славінський, який навіть мешкав на території Другої лікарні. До нього завжди була дуже велика черга. Рентгенолог Матвійко, кабінет якого був розташований на вул. Замковій. А.Л. Каганович, М.М. Синельников. А пізніше до них додалися такі імена: Г.Д. Ковбасюк, І.О. Корнеев, Г.М. Яценко, А.В. Рогов, Є.В. Ісаєв, В.І. Коломієць та багато інших, яких можна назвати лікарями від Бога.

Як і багато хто з нас, я не люблю бігати по медзакладах. Та іноді життя примушує. Так сталося, що недавно мені довелося дуже близько поспілкуватися з медперсоналом поліклініки та лікарні № 1. У всіх одне і те ж запитання: хто захоче тут працювати за такі мізерні зарплати? Та й ставлення до працівників бажане бути кращим. На прохання та пропозиції досвідчених фахівців таки варто звертати увагу. Не додають оптимізму й чутки, що міська лікарня № 1 може взагалі перестати працювати...

Тож переконана, що не зайве вкотре нагадати про наших медиків із Першої лікарні. Більшість її працівників – спеціалісти з високою кваліфікацією, від праці яких залежить наше життя. Від усіх: сімейних лікарів, вузькопрофільних фахівців, медсестричок, молодшого медперсоналу, і працівників допоміжних професій: електриків, сантехніків, двірників, столярів, представників харчоблоку та інших, без яких не може працювати такий великий медичний заклад.

На жаль, дехто з висококваліфікованих лікарів був змушений залишити місце роботи. Хоча, на мою думку, досвідчених

3 редакційної пошти

Щиро дякуємо за допомогу та підтримку

Ми, мешканці будинку № 53 по вулиці Січневого прориву, висловлюємо щиру подяку Білоцерківській міській раді, комунальним службам, благодійним організаціям та всім небайдужим, хто долучився до ліквідації наслідків ракетного удару 25 листопада 2025 року.

У цей непростий час ми ще більше почали цінувати роботу комунальників, які забезпечують нас водою, світлом, теплом і чистотою, а також можливість отримання доступних і якісних побутових послуг.

Величезна подяка начальникові КП БМР «ЖЕК № 1» **Олександрові Івановичу Ящуку** за його роботу, професіоналізм та оперативність, безпосередню участь та керівництво роботою на місці трагедії, а також всьому колективу підприємства, який невтомно працював над ліквідацією наслідків ракетного удару. Їхня своєчасна та необхідна допомога була і є дуже цінною для мешканців нашого будинку, адже працівники ЖЕКУ № 1 розчищали завали, прибирали пошкоджені приміщення від скла та бруду, допомагали закривати вибиті вікна плівкою та ОСБ-фанерою, відновлювали та прибирали інфраструктуру й створювали безпечні умови для подальшого проживання мешканців.

Вже кілька днів щоденно працює бригада спеціалістів з ремонту та відновлення пошкодженого даху будинку. Дякуємо!!!

Спасибі нашим комунальним службам

ветеранів було б дуже доречно задіювати як наставників, консультантів. Адже виші дають тільки теорію, а практика приходить згодом.

...Справжній лікар всі болячки свого пацієнта переживає також боляче. Він знаходить ключик і підхід до кожної душі. Це я відчувала на собі. Вже в кабінеті кардіолога А.М. Сторожук, після її кількох слів і порад, мені відразу стало легше. Я подумала: значить, ще трохи поживу. Отримала термінове направлення в стаціонар. А там – як у гарячому цеху. Черги до лікаря. Черги на госпіталізацію. Медсестри не ходять – літають. По два штативи одночасно тримають в руках. І все це тихо, спокійно, впевнено, злагоджено. Скрізь – стерильна чистота.

Лікар-кардіолог Андрій Юрійович Штика своїм ставленням до пацієнтів втілює надію на одужання. Його спокійний світлий вираз обличчя, лагідна посмішка надають впевненості навіть важко хворій людині. Прислухалась до думок людей, з якими довелося поспілкуватися, – вони збігаються з моєю. Може, не так допомагають ліки, крапельниці, як людяність, ставлення до пацієнтів...

Вважаю, що міська лікарня № 1 та поліклініка при ній вкрай необхідні для Білоцерківської ОТГ і не тільки. Тим більше в період війни і після неї. Просто міська влада має приділити більше уваги фінансуванню цього закладу. Майже 600 фахівців, які тут працюють, та величезна кількість мешканців громади, яких вони обслуговують, мають відіграти вирішальну роль у цьому питанні.

Антоніна МАР'ЯНСЬКА

за своєчасне сприяння у прибиранні та вивезенні контейнерів зі сміттям. Робота, яку вони виконують під час надзвичайних ситуацій, дуже важлива для допомоги постраждалим та відновлення нормального життя.

Дякуємо від щирого серця за розуміння, добросердечність, чуйність, щирість, підтримку та організацію надання допомоги секретарю Білоцерківської міської ради **Володимирі Григоровичу Вовкотруб**, який був присутній на місці трагедії з перших хвилин після того, як стався обстріл.

І окрема подяка всім активним, небайдужим і відповідальним Людям, котрі долучалися та надавали будівельні матеріали, плівку для вікон, гарячу їжу та психологічну допомогу.

Спасибі вам, добродії, за злагоджену роботу, вправність і найголовніше – бажання бути потрібними своїй громаді.

Зичимо всім міцного здоров'я, злагоди у ваших родинах, добробуту та мирного майбутнього.

Перемоги і миру всім нам! Перемоги і миру нашій Україні!

З великою повагою мешканці будинку № 53 по вул. Січневого прориву, всього 11 підписів

Новий рік 2026: як зустрічати рік Вогняного Коня і залучити нестримну удачу

Новий рік – це старт для нових звершень, і 2026 рік, що пройде під знаком Вогняного Коня за східним календарем, обіцяє бути одним із найбільш динамічних, яскравих та успішних. Кінь символізує швидкість, цілеспрямованість, працьовитість і свободу. Стихія Вогню, яка керує роком, тільки посилює ці якості. Щоб залучити неймовірну енергію та успіх на весь рік, важливо знати, як правильно підготуватися до свята і яких прикмет варто дотримуватися.

ВПЕРЕД ДО УСПІХУ

Кінь – тварина горда, але працююча. Він любить простір, природність та елегантність. Ваша підготовка має відображати ентузіазм і любов до життя.

Коні люблять природність і рух. Декор має бути яскравим, але гармонійним, без надмірної химерності.

Основні кольори. Домінують кольори стихії Вогню та Землі. Червоний, бордовий, оранжевий (вогонь, енергія, пристрасть) та зелений, коричневий (природа, стабільність, корм для коня). Також використовуйте золотий або срібний для блиску підков.

Декор. Віддайте перевагу натуральним матеріалам – дереву, льону, металу. Використовуйте багато свічок і гірлянд, що символізують Вогонь. Розставте по дому фігурки коней, підкови (рогами вгору – до щастя) та дзвіночки (що нагадують про кінську збрую).

Символи руху. Розмістіть декор так, щоб він викликав відчуття руху та легкості. Наприклад, вінки чи стрічки, що вільно звисають.

Важливо. Перед святом обов'язково наведіть лад біля вхідних дверей та в коридорі. Кінь – символ подорожей і руху, тому шлях для удачі має бути чистим і відкритим.

СВЯТКОВИЙ ОБРАЗ

Вогняний Кінь любить практичність, поєднану з елегантністю. Вбрання повинне бути зручним для танців і веселощів.

Ідеально підійдуть всі відтінки червоного, жовтого, оранжевого (кольори вогню), а також смарагдовий та шоколадний. Уникайте «хижих» принтів, таких як леопард чи зебра – вони можуть не сподобатися Коню.

З аксесуарів обов'язково додайте вироби

із золота або бурштину, які символізують сонце і вогонь. Актуальним буде аксесуар, що нагадує про Коня, – брошка у формі підкови або стилізований ремінь.

ЧИМ ЧАСТУВАТИ ВОГНЯНОГО КОНЯ?

На столі мають переважати страви, що символізують достаток, і ті, які полюбляє сам Кінь.

Особливий акцент. Обов'язково подайте до столу страви з вівса, жита, злаків. Це можуть бути хліб, випічка або навіть невелике вівсяне печиво. Це символічний «корм» для символу року.

Основні страви. Оскільки Кінь – трав'яїд, краще зробити акцент на великій кількості овочів, салатів, зелені та фруктів. М'ясо допускається, але краще у вигляді птиці (курка, індичка) або риби. Свинину та яловичину краще подавати обмежено або виключити.

Десерти. Яскраві фруктові десерти, желе, торти з вершковим кремом.

Подача. Стіл має бути багатим, але простим, у сільському стилі або стилі кантрі.

НОВОРІЧНІ ПРИКМЕТИ-2026: ЩО РОБИТИ ДЛЯ ЩАСТЯ

Кінь цінує роботу, чесність і радість життя. Дотримуючись цих прикмет, ви забезпечите собі гарний рік.

ПРИКМЕТИ ДЛЯ ФІНАНСОВОГО УСПІХУ

«Багатий Стіл». Що більше на ньому різноманітних страв і фруктів, то більшим буде ваш фінансовий достаток у 2026 році.

Дзвін монет. Перед боєм курантів потрібно подзвонити монетками в кишені (або в гаманці), щоб привернути грошову удачу та дзвін підков.

Подарунки Кінь цінує щедрість. Обов'язково підготуйте подарунки всім близьким, навіть невеликі. Що більше ви віддасте, то більше отримаєте.

ПРИКМЕТИ ДЛЯ ЛЮБОВІ ТА СІМ'Ї

Спільне святкування. Зустрічайте свято серед друзів та рідних. Кінь – соціальна тварина. Що веселішою і галасливішою буде ніч (у межах розумного), то щасливішим

буде рік.

Залучення партнера. Незаміжнім людям варто вдягнути на свято новий шарф або пояс – це обіцяє швидку зустріч зі своєю долею.

Початок нових справ. У новорічну ніч варто запланувати початок нової справи (навчання, проєкт) або записати ідею – Кінь підтримає всі починання.

ПРИКМЕТИ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я ТА УДАЧІ

Рух. У новорічну ніч обов'язково потрібно танцювати, рухатися, брати участь у конкурсах. Кінь не любить пасивного сидіння біля телевізора. Активність – запорука здоров'я і успіху.

Нове взуття. На святкування бажано взяти нове взуття – це символізує легкий і швидкий шлях до мети протягом року.

Перше слово. Першим словом, яке ви скажете в новому році, має бути позитивне слово (наприклад, «Успіх!», «Радість!», «Свобода!»).

ЩОБ НЕ РОЗГНІВАТИ ВОГНЯНОГО КОНЯ, СЛІД УНИКАТИ:

Ліні. Не можна бути пасивним, відмовлятися від участі в загальних веселощах.

Неохайності. Кінь не терпить бруду та безладу.

Подарунків-натяків. Не даруйте порожні гаманці, годинники чи інші подарунки, що можуть бути сприйняті як натяк на фінансові проблеми чи обмеження.

Позичати гроші. Позичати гроші 31 грудня або 1 січня – до фінансових втрат.

Зустрічайте 2026 рік із пристрастю, оптимізмом та енергією, і Вогняний Кінь подарує вам рік, сповнений руху, нових можливостей та блискучих перемог!

Ідеї святкового меню

М'ЯСНИЙ РУЛЕТ ЗІ СВИНИНИ

М'ясо свинини (корейка) – 1,5–2 кг, цибуля – 200 г, червоний солодкий перець – 200 г, сир фета – 200 г, шпінат – 400 г, гірчиця міцна – 1 ст. л., гірчиця «Діжонська» – 2 ст. л., вершкове масло – 30 г, часник – 3 зубчики, орегано сушене – 1 ст. л., мед – 1 ч. л., сіль та перець за смаком.

Покладіть м'ясо на дошку та зробіть глибокий надріз вздовж волокон, не доходячи 7–10 мм до кінця. Розгорніть відрізану частину та повторюйте надріз на товстішій частині стільки, скільки буде потрібно, щоб у фіналі у вас вийшов рівний пласт м'яса приблизно однакової товщини. Якщо будуть потовщені місця, можете їх відбити молоточком.

Готуємо маринад. Змішуємо «Діжонську» й міцну гірчицю з медом. Цим маринадом ми будемо змащувати м'ясо всередині та зовні, тому одразу розділіть його на дві частини, щоб вистачило для обох боків.

На сковорідці з вершковим маслом обсмажуємо часник, до якого додаємо сушений орегано, цибулю, порізаний на кубики червоний перець, листя шпинату. Тушуємо все, щоб овочі стали м'якими. Пласт м'яса змащуємо медово-гірчичним маринадом, солимо та викладаємо зверху овочі й посипаємо нарізаною фетою. Згортаємо все в рулет. Щоб він не розпадався, можна зв'язати його нитками. Зверху знову добре змащуємо рулет гірчичним маринадом та викладаємо в рукав для запікання.

Запікаємо годину при температурі 180 °C. Час запікання може варіюватися в залежності від товщини рулету. Рулет можна подавати як в холодному, так і в гарячому вигляді.

САЛАТ З КУРКОЮ ТА АПЕЛЬСИНОМ

Куряче філе варені – 2 шт., морква по-корейськи – 400 г, твердий сир – 250 г, яйця варені – 5 шт., майонез, апельсини – 2 шт. (для декору).

Відварене куряче філе остудіть і розділіть на волокна. Такий спосіб робить м'ясо ніжним, а соус рівномірно розподіляється між шарами. Натріть сир і яйця. Використовуйте крупну тертку, щоб шари були пухкішими. Частину сиру залиште для декору.

Підготуйте форму. Візьміть металеве кільце або глибоку тарілку. Дно злегка змастіть майонезом, щоб перший шар добре тримався. Викладайте шари послідовно, змащуючи кожен з них майонезом: перший шар – курка, далі – морква по-корейськи, натерті яйця, а зверху – шар сиру.

Підготуйте апельсини. Почистіть їх від шкірки та білих плівок, розділіть на пелюстки або наріжте кружечками. Оформіть салат. Викладіть апельсинові скибки зверху у вигляді квітки або кола. Посипте сиром або додайте зелень. Накрийте плівкою і поставте у холодильник на 2–3 години.

«СКУМБРІЯ-ЯЛИНКА»

Скумбрія: 1–2 шт. **Маринад:** соєвий соус, олія, паприка, чорний перець, сіль, гірчиця (за бажанням). **Для подачі:** лимон, свіжий кріп, оливки, помідори чері.

Розморожену скумбрію розріжте вздовж хребта, видаліть нутроці, хребет і кістки, залишивши філе. Промийте та обсушіть.

Формування «ялинок»: наріжте філе на шматочки шириною 1–1,5 см, не дорізаючи до кінця спинну частину. Розгорніть кожен шматочок боком, щоб отримати форму ялинки.

Змішайте інгредієнти для маринаду. Натріть ним рибу і залиште маринуватися на 2–3 години (або довше).

Розігрійте духовку до 180–200 °C. Викладіть рибу на деко з пергаментом і запікайте 20–25 хвилин до золотистої скоринки.

Подавайте гарячою або холодною, прикрасивши лимоном, зеленню та оливками, помідорами чері. Для насиченого аромату всередину можна покласти цибулю, кріп та часник, а під час запікання поруч із рибкою – часточки лимона.

КУПУЄМО ЗЕМЛЮ (ПАЇ).

ДОРОГО. НАДІЙНО. ШВИДКО.

ТЕЛЕФОН: 068-399-78-72.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

Замір безкоштовний.

Монтаж – один день.

Гарантія – 15 років.

068-155-8-122

Інформація управління комунальної власності та концесії Білоцерківської міської ради про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені для проведення незалежної оцінки об'єкта для цілей оренди

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості об'єкта для цілей оренди.

Об'єкти оцінки:

№ п/п	Об'єкт	Площа, м ²	Місцезнаходження об'єкта	Балансоутримувач об'єкта
1.	Нежитлове приміщення № 93 та частина коридору	18,8	Київська обл., Білоцерківський р-н, м. Біла Церква, вул. Архипа Люльки, 12	Комунальне некомерційне підприємство Білоцерківської міської ради «Білоцерківська міська лікарня № 3»

Дата оцінки: 31.12.2025 р.

Замовник робіт: управління комунальної власності та концесії БМР; платник робіт: управління комунальної власності та концесії БМР; очікувана найбільша ціна надання послуг з оцінки: 35000 грн; строк виконання робіт: не більше 5 календарних днів від дати підписання договору про надання послуг з оцінки майна.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом ФДМУ від 31.12.2015 р. № 2075. До участі в конкурсі допускаються претенденти, які діють на підставі чинних сертифікатів суб'єкта оціночної діяльності, виданих відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», якими передбачено провадження практичної діяльності з оцінки майна за напрямками оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямків, що відповідають об'єкту оцінки. Вимоги до претендентів для участі в конкурсі (учасників конкурсу) викладені у розділі II Положення. Вимоги до конкурсної документації, порядку її складання, оформлення та подання містяться у Положенні, зокрема у розділах I, II, III, та додатках до нього. Заява про участь у конкурсі з відбору суб'єктів оціночної діяльності, інформація щодо досвіду суб'єкта оціночної діяльності та (або) оцінювачів, які будуть залучені до виконання робіт з оцінки майна та підписання звіту про оцінку майна, інформація про претендента подаються за встановленими в додатках 3 – 5 до Положення формами.

Конкурсна документація подається у запечатаному конверті не пізніше ніж за чотири дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно) за адресою: 09100, Київська обл., м. Біла Церква, вул. А. Шептицького, 2. Телефони для довідок: 5-35-31, 5-86-74.

Конкурс відбудеться 12.01.2026 р. об 11.00 в приміщенні управління комунальної власності та концесії БМР за адресою: Київська обл., м. Біла Церква, вул. А. Шептицького, 2.

Руслан ГРЕБЕНЮК, начальник управління комунальної власності та концесії

Традиції святкування Різдва українці берегли і шанували навіть тоді, коли це було заборонено. А як відзначали його ті, хто перебував у найскрутніших умовах – у радянських політичних таборах? Левко Лук'яненко, Раїса Руденко та Микола Горбаль розповіли, які вони – різдвяні свята за ґратами.

Кутя за ґратами

РАІСА РУДЕНКО, РАДЯНСЬКИЙ ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ, ДРУЖИНА УКРАЇНСЬКОГО ДИСИДЕНТА ТА ПИСЬМЕННИКА МИКОЛИ РУДЕНКА

– За дротом нічого хорошого не могло відбуватися, але ми чекали цих свят та готувалися до них.

Зазвичай у нас була лише перлова крупа, і та була дуже солоною. Ми її промивали і приправляли карамельними цукерками, які напередодні вдалося приховати. Табірний хліб був кислим, тому ми його викладали в грубі – підсушували. Словом, із неїстівної їжі намагалися зробити щось смачніше.

Святкувати вдавалося лише вночі. О дев'ятій вечора завішували вікна, ніби ми спимо, когось залишали на сторожі й починали читати молитви, а потім співати українські колядки.

Разом з нами сиділи росіянки, які не мали традиції колядування. Але вони із задоволенням святкували з нами. Їм дуже подобалися українські колядки. Також ми разом щедрували.

Наглядачі під час різдвяних свят ставали жорстокішими. Найнеприємніше було потрапити у штрафний ізолятор. Нам увесь час повторювали: не забувайте чому ви тут, ви повинні страждати і каратися, а не відпочивати. Тут життя медом вам не буде здаватися.

А ми що? Нам нічого було втрачати, бо й так перебували в неволі. Дівчата себе так відважно і мужньо поводити, тому інколи таки потрапляли в ізолятор.

Якщо на свята у таборі з'являлося начальство, їх віруючі бабусі зустрічали частівками. Це були істинно віруючі православні бабці, які ніколи до рук не брали ні радянського паспорта, ні радянських грошей, і відверто говорили, що радянська влада від лукавого. Вони йшли за ними по п'ятах і співали російські пісеньки – такі брутальні, з матюками – щоб познущатися. Потім тих бабусь карали – позбавляли бандеролі.

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО, ДИСИДЕНТ, БАГАТОЛІТНІЙ ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ РАДЯНСЬКИХ ТЮРЕМ І ТАБОРІВ

– Відзначення новорічних і різдвяних свят у різний час відбувалося по-різному. Я застав і залишки послаблення системи, і часи, коли за це жорстко карали.

1961 рік у моїй пам'яті залишився найвільнішим. Тоді в'язні святкували, я б сказав, «широко»: вздовж приміщення ставили столи, священники благословляли, співали «Отче наш». А потім можна було пройти від барака до барака і поколядувати. Наглядачі лише ходили та слідували, щоб не було антирадянських пісень.

Із 1962 року почалося «закручування гайок». За святкування різдвяних свят садили на голодний пайок. А з ув'язнених силою знімали хрестики.

Тоді важко було щось вигадувати. Ми мали лише те, що давала кухня – зеківську їжу. Хоча викручувалися: коли я був у Володимирі, ми купили хліба, порізали його на скибки, перемололи сушену тюльку, потовкли карамель – і вийшов у нас в'язнівський торт.

Інколи ми влаштовували протести проти заборон. Приміром, наша камера починає співати колядку «Нова радість стала», прибігав наглядач і починав стукати у двері, щоб припинили. А ми лише

гучніше – тоді підхоплюють в іншій камері. Наглядач біжить туди. Тоді третя камера підключається, і так ланцюгом. Наглядачі бігали від однієї камери до другої, а ми собі співали і по цілому коридорі звучали колядки.

Ми доводили адміністрації, що режим не порушуємо, бо жоден кодекс не забороняв відзначати Різдво чи Великдень. Я навіть писав заяви про те, що адміністрація порушує свободу віросповідання. Ми писали скарги у Москву до уповноваженого з православної церкви. Звичайно, це вважали зухвальством, нас

садили у карцер на 10 – 15 діб. Але ми не зупинялися.

МИКОЛА ГОРБАЛЬ, ДИСИДЕНТ, БАГАТОЛІТНІЙ ПОЛІТВ'ЯЗЕНЬ РАДЯНСЬКИХ ТЮРЕМ І ТАБОРІВ

– Ми завжди намагалися пам'ятати, коли Різдво, а коли – Водохреща, хоч у таборі це тяжко, бо всі дні однакові. Проте навіть за ґратами ми не мали права забувати традиції: якщо ти у в'язниці, це не означає, що ти вже не українець.

Різдвяні свята рідко припадали на вихідні. Тому після робочого дня ми йшли варити перлову кашу, намагалися її придобрити цукром і те, що виходило, вважалося кутею.

Передач на свята не чекали, бо це було майже неможливо. На рік дозволяли отримати дві бандеролі по кілограму, а якщо ув'язнений відсидів половину терміну – посилку в 5 кілограм. А ймовірність того, що посилка прийде напередодні свята – мізерна. Тому намагалися щось приберегти. Якщо пощастить – шматочок сала могли приховати. У нас зазвичай усе було дуже бідненько.

Потім тихенько збирався в куточку і колядували. «Сумний святий вечір в 46 році» співали найчастіше. Це було небезпечно, але без колядки не було б свята. Українців у політичних таборах завжди було найбільше. І це відчувалося: то там заколядують, то там заколядують. Так і святкували купками, бо всі не могли зібратися.

Наш гурток був невеликим – Іван Світличний, Валерій Марченко, Ігор Калинець та я. Отак усі свята і відзначали разом.

Наглядачі, звісно, забороняли, пильнували. На свята режим особливо посилювався, ув'язненим не дозволяли збиратися разом. Та, попри все, ми намагалися бодай якимось святкувати.

Інколи було дуже сумно. Рідні вдома за столом сидять, а ти в тюрмі... І вони через це плакали, і собі часом сльози набігали.

Ярослава ТРЕГУБОВА

Архівне фото. Зліва направо: Микола Руденко, Раїса Руденко, Зінаїда Григоренко, Петро Григоренко (1970-ті роки)

З історії Різдва Христового

◆ Місто Вифлеєм, де народився Христос, у перекладі зі староєврейської означає «місто хліба». Місто з цією назвою було задовго до народження Божого Дитяти. І от у «місті хліба», місті Вифлеємі, народжується Ісус, Син Бога Живого. Про Себе Він каже: «Я хліб живий, що з неба зійшов» (Ів. 6,51). «Хліб живий» сходить з Неба не де-небудь, а у Вифлеємі, місті, приготовленому Господом до його приходу.

◆ В ту саму годину, коли народився Ісус, Син Божий, великі дива сталися по всьому світу: зразу джерело води в тій же печері, у вертепі, витекло з-під каменю. Найособливіше ж, за писаним у Євангелії, те, що ангели з Неба з піснями зійшли і відкрито перед людьми з'явилися. А було це ось як.

◆ Неподалік від вертепу, де народився Христос, жили пастухи – там було пастуше поселення. І тієї ночі три пастухи стерегли своє стадо. Аж ось найголовніший із сил

небесних Ангел (це міг бути Гавриїл Благовісник) з'явився їм, сіяючи великим яскравим світлом. Коли пастухи його побачили, то дуже налякалися. Але Ангел сказав, щоб не боялись, бо він з'явився, аби повідомити їм про велику радість, що прийшла цілому світові з Різдвом Спасителевим у вертепі: «Знайдете, – каже, – немовля повите, що лежить в яслах». Коли Ангел з ними розмовляв, раптом в повітрі почулися голоси воїнів небесних, що співали: «Слава во Вишніх Богу і на землі мир, у людях

благовоління».

◆ Після видіння того ангельського і слухання співів воїнів небесних пастухи, порадившись, пішли поспіхом у Вифлеєм побачити, чи правда є те, що сказав їм Ангел. І знайшли Пречисту Діву Марію Богородицю, і святого Йосифа, і Дитя сповите, покладене в яслах. І, безсумнівно, повірили, що то є Христос, Господь, очікуваний Месія, що прийшов спасти рід людський. Так передає Дмитро Туптало у «Житії святих».

Підготував
Микола ОТИЧЕНКО

Нічка та радісна (КОЛЯДКА)

**Нічка та радісна (ясная)
Зорями світила,
У Вифлеємі
Пречиста Діва Сина народила
В яслах на сіні. (2)**

**Приспів:
Слава Богу, слава на висоті,
На землі мир, спокій!**

**Щедрий вечір, добрий вечір –
Щире, добре свято!
Щоб було у вас в родині
Діточок багато!
Щоб були усі здорові,
Сповнені рум'янку!
Щоб стелилась ваша доля,**

**Слава вгорі, мир на землі,
В людях добра воля!**

**В сяйві великому пастухам у полі
Ангел з'явився.
Він сповістив, що в вертепі
убогім
Спас народився! (2)**

**Приспів.
Сповнені радістю до хліва
побігли,
До ясел впали,
Славу Святому Новородженому
Богу віддали! (2)**

**Приспів.
Ми також серцем до ясел
припадимо,
Христа вітаймо!
Йому Одному, Божому Святому,
Славу віддаймо! (2)**

Приспів. (2)

Щедрівка

**Наче вишиванка!
Щоб в родині дружній вашій
Сміх котився щиро!
Щедрий вечір, добрий вечір,
Всім добра і миру!**

Сайт Snopik. ua	П'ятниця, 26.12 ніч -4 день 0	Субота, 27.12 ніч -2 день +1	Неділя, 28.12 ніч -2 день +1	Понеділок, 29.12 ніч -2 день -1	Вівторок, 30.12 ніч -3 день -1	Середа, 31.12 ніч -4 день -2	Четвер, 1.01 ніч -4 день -2
-----------------------	--	---	---	--	---	---	--

Життю вір, аґже воно вчить краще за дугь-які книги. (ґеґе)

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор **Валентина Храбуст**

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-33-02, (097) 355-12-50.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук».
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 043348510000000026003174658
в АТ ПЕРШИЙ УКРАЇНСЬКИЙ МІЖНАРОДНИЙ
БАНК
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.